

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 044316 23 U
Sarajevo, 30.09.2025. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Vesna Merdanović, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ iz Banja Luke, ul. Krfska broj 64 e, zastupan po Predsjedavajućem Upravnog odbora Blagovčanin Srđanu, protiv akta tuženog Finansijsko- informatička agencija Federacije Bosne i Hercegovine Rješenja broj: 07-45-4-4062-7/2023 od 19.04.2023. godine, u predmetu po zahtjevu za pristup informacijama, dana 30.09.2025. godine donio je,

P R E S U D A

Tužba se uvažava osporeno i prvostepeno rješenje se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tuženog broj: 07-45-4-4062-7/2023 od 19.04.2023. godine odbijen je Prigovor tužitelja Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International" Bosna i Hercegovina od 10.04.2023. godine (zaprimljen kod tuženog 12.04.2023. godine) izjavljen protiv rješenja broj: 07-45-4-4062-4/2023 od 30.03.2023. godine, kao neosnovan.

Tužitelj je dana 24.05.2023. godine podnio ovom sudu tužbu i pokrenuo upravni spor radi poništenja rješenja tuženog broj: 07-45-4-4062-7/2023 od dana 19.04.2023. godine, kojim je odbijen prigovor tužitelja izjavljen na rješenje prvostepenog organa od 30.03.2023. godine kao neosnovan. U obrazloženju tužbe se navodi da se tužilac, pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Zakon o slobodi pristupa informacijama), obratio tuženoj Finansijsko - informatičkoj agenciji Federacije Bosne i Hercegovine i tražio dostavu određenih informacija, koje su u posjedu tužene. Konkretno, tužilac je zatražio informacije o imenima osoba koje su primljene u radni odnos kod tužene u periodu od 01.01.2021. godine do dana zaprimanja zahtjeva (22.02.2023. godine) i pozicije (radna mjesta) na koja su te osobe primljene, kao i informacije o konkursima po kojima su ta lica primljena u radni odnos. Tužena je odobrila pristup traženim informacijama i iste dostavila tužiocu, svojim rješenjem broj 07-45-4-4062-2/2023 od 06.03.2023. godine. Dokaz: Kopija zahtjeva za pristup informacijama broj 02-04 (5788) od 20.02.2023. godine. Kopija rješenja tužene broj 07-45-4-4062-2/2023 od 06.03.2023. godine. Nakon toga, tužilac je tuženoj uputio još jedan zahtjev za pristup informacijama, koje se odnose na Javni konkurs koji je tužena raspisala pod brojem 07-30-4-8354-2/2022 dana 02.12.2022. godine, tražeći zapisnike konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate i utvrđivala da li ispunjavaju postavljene uslove, kao i pitanja postavljena kandidatima na pismenom i usmenom ispitu; informacije o načinu bodovanja kandidata od strane članova konkursne komisije; liste uspješnih kandidata i podatke o eventualno ulozenim žalbama na odluke o prijemu u radni odnos. Dokaz: Kopija zahtjeva za pristup informacijama broj 02-04 (5852) od 15.03.2023. godine. Rješenjem tužene broj 07-45-4-4062-4/2023 od 30.03.2023. godine djelimično je odbijen pristup traženim informacijama, uz obrazloženje da je tužena, uzimajući u obzir faktor javnog interesa odbila pristup informacijama, u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim je propisan izuzetak kod zaštite privatnosti. Navodi se da

dostavljanje tražene dokumentacije nikako ne predstavlja, niti je od značaja za javni interes i da bi dostavljanje iste dovelo u nezavidan, pa čak i nepovoljan položaj članove imenovane komisije. Zatim se ističe da tužilac nije organ ovlašten za preispitivanje odluka u postupcima javne konkurencije i da bi posjedovanjem traženih informacija imao direktan pristup određenim ličnim podacima, te da se uskraćivanjem dostavljanja tražene dokumentacije težilo isključivo zaštiti ličnih podataka imenovane komisije i zaštiti nezavisnog rada iste, kao i zaštiti ličnih podataka prijavljenih kandidata. S tim u vezi je ukazano na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH broj 03-1-02-1-108-2/18 DGL od 02.03.2018. godine, a vezano za javno objavljivanje liste dobitnika stipendije Opštine Kakanj. Tužena se u rješenje također referisala i na dio odluke presude Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 U 010179 12 U od 26.03.2014. godine U rješenju se zaključuje da je tužena uskratila dostavljanje traženih informacija zbog zaštite ličnih podataka i interesa trećih strana, kao i da zahtjev tužioca ne predstavlja interes od javnog značaja. Protiv ovog rješenja tužilac je blagovremeno izjavio prigovor, u kojem je ukazao na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama od strane tužene. Dokaz: Kopija rješenja broj 07-45-4-4062-4/2023 od 30.03.2023. godine. Kopija prigovora broj 02-04 (5581) od 10.04.2023. godine. Nakon toga, odlučujući o navedenom prigovoru, tužena je donijela rješenje broj 07-45-4-4062-7/2023 od 19.04.2023. godine, dostavljeno tužiocu dana 24.04.2023. godine, koje rješenje tužilac pobija ovom tužbom, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povreda pravila postupka i pogrešne primjene zakona. Dokaz: Ovjerena kopija rješenja broj 07-45-4-4062-7/2023 od 19.04.2023. godine. Tužilac ističe da je drugostepeni organ propustio da utvrdi da se u prvostepenom postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari, nije utvrdio procesne nedostatke prvostepenog rješenja. U obrazloženju prvostepenog rješenja nisu sadržani izvedeni dokazi i utvrđeno činjenično stanje, razlozi koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razlozi zbog kojih nije uvažen neki od zahtjeva stranaka, razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar. Navedeno upućuje da su prekršene i odredbe Zakona o upravnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, koji se supsidijarno primjenjuje uz Zakon o slobodi pristupa informacijama. Tužilac ukazuje da tuženi organ ni u prvostepenom ni u drugostepenom postupku nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji u članu 14. stav 3. tačka 1) propisuje da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev/ za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navođenje članova Zakona na koji se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Važno je istaći, kao što je navedeno i u citiranom prigovoru, da je donosilac rješenja od 30.03.2023. godine direktor tužene, odnosno rukovodilac javnog organa, što je protivno odredbi člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama, koja propisuje da je javni organ dužan da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu tog Zakona. Rukovodilac javnog organa, odnosno direktor tužene, ovlašten je da odlučuje o prigovoru protiv rješenja kojim je u cijelosti ili djelimično odbijen pristup informacijama, prema odredbi člana 14. stav 4. istog Zakona. Osim toga, tužena u osporenom aktu navodi da da je tačkom 5. Vodiča za pristup informacijama tužene od 02.11.2022. godine propisano da radnik tužene zadužen za odnose sa javnošću pribavlja i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva za pristup informacijama, kao i da je tačkom IV Indeksa registra informacija koji su pod kontrolom tužene određeno da se informacije o podnesenom zahtjevu i pristup traženim i odobrenim informacijama može dobiti kod radnika tužene zaduženog za odnose s javnošću. Također, u daljem obrazloženju osporenog akta tužena dodaje da je radno mjesto stručnog savjetnika za odnose sa javnošću sistematizovano, ali trenutno upražnjeno, te da niti jedan radnik nije ovlašten da potpisuje akte u svojstvu službenika za informisanje. Međutim, ovaj navod tužene nije tačan, jer je uvidom u tačku 5. Vodiča za pristup informacijama tužene broj 01-02-3-7554-2/2022 od 02.11.2022. godine, utvrđeno da je istom propisano da će nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama stručni savjetnik za ljudske resurse (a ne stručni savjetnik za odnose sa javnošću, kako tužena navodi)

poduzeti sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. Također, Indeks registra informacija koje su pod kontrolom tužene broj 0102-3-7553-2/2022 od 02.11.2022. godine u tački IV propisuje da podnosilac zahtjeva za pristup informacijama pod kontrolom tužene može dobiti informacije o podnesenom zahtjevu, odnosno može pristupiti traženim odobrenim informacijama kod stručnog savjetnika za ljudske resurse. Dokaz: Vodič za pristup informacijama Finansijsko - informatičke agencije broj 01-02-3-7554-2/202202.11.2022.godine. Indeks registar informacija koje su pod kontrolom Finansijsko - informatičke agencije broj 01-02-3-7553-2/2022 od 02.11.2022.godine. U obrazloženju pobijanog rješenja na više mjesta se ističe kako je tužena sprovela test javnog interesa, kako je u obrazloženju prvostepenog rješenja navela da je razmotrila određena pitanja, kako je uzela u obzir faktor javnog interesa ... Međutim, ni u prvostepenom, ni u drugostepenom rješenju test javnog interesa nije sproveden onako kako to predviđa član 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, Istina, u rješenjima postoje određeni navodi i konstatacije, ali ne vidi se na koji način je tuženi organ došao do zaključka da odobravanje pristupa traženim informacijama nije u javnom interesu. Nedopustivo je da organ u rješenju prosto navede: „Da je postupio u skladu sa članom 9. Zakona, sprovodeći tzv. test javnosti i to na način da je utvrdio da pristup traženoj informaciji uskraćuje isključivo radi zaštite ličnih interesa koji se odnose na privatnost trećih lica, da bi ti interesi bili ozbiljno povrijeđeni u konkretnom slučaju, a u smislu člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima, te da je po mjerilima demokratskog društva uskraćivanje pristupa traženoj informaciji jedina adekvatna i nužna mjera koja se može postići neophodna zaštita privatnosti trećih lica“, a da pri tom nije vidljivo na koji način je sproveo test javnog interesa i došao do navedenih zaključaka. Tužena je bila u obavezi sprovesti postupak utvrđivanja javnog interesa u skladu sa članom 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno razmatrati okolnosti koje naročito uključuju: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline. Iz pobijanog akta ne proizlazi da je bilo šta od navedenog razmotreno, zbog čega tužilac ostaje kod svih navoda istaknutih u prigovoru protiv rješenja tužene od 30.03.2023. godine, te naglašava da tužena nije pravilno primijenila odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno odredbu člana 9., koji se odnosi na ispitivanje javnog interesa, jer nije jasno obrazloženo kakva bi šteta proistekla iz saopštavanja ovih informacija, naročito u situaciji kada tužilac nije tražio ničije lične podatke, već informacije od javnog interesa, vezane za sprovođenje postupka javnog konkursa, te je ostalo nejasno koje informacije tužena štiti. Tužilac smatra da informacije o sprovođenju javnog konkursa, kandidatima, radu komisije, načinu donošenja odluka, kao i o samim odlukama, apsolutno predstavljaju informacije od javnog interesa, koje organ treba učiniti dostupnim javnosti. S obzirom da je tužena kao isključivi razlog za odbijanje pristupa traženim informacijama navela zaštitu ličnih podataka članova imenovane komisije, kao i ličnih podataka prijavljenih kandidata, te da se pri tom pozvala na član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama koji se odnosi na izuzetak u vezi sa ličnim interesima koji se odnose na privatnost trećeg lica, tužilac ističe da se u konkretnom slučaju radi o pogrešnoj primjeni ovog Zakona. Lični podaci članova konkursne komisije (JMBG, adresa, podaci o zdravstvenom stanju, podaci o vjeroispovjesti, podaci o ekonomskom identitetu, biometrijski podaci i dr.) nisu ni bili traženi zahtjevom za pristup informacijama od 15.03.2023. godine, nego su traženi zapisnici konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate, zatim su tražene informacije o načinu bodovanja kandidata, lista uspješnih kandidata i podaci o eventualno izjavljenim žalbama. S obzirom na vrstu traženih informacija vidljivo je da se istim ne zadire ni u lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica. Tužilac naglašava da je u zahtjevu za pristup informacijama napomenuo da lične informacije nisu predmet zahtjeva, te da stoga javni organ može izvršiti anonimizaciju, ukoliko je to potrebno, u skladu sa odredbom člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Stoga nije jasno zašto tužena nije postupila u skladu sa navedenom odredbom, već je odbila zahtjev za pristup informacijama. Opreza radi, iako tužilac nije tražio lične podatke svojim zahtjevom, ukazujemo na odredbu člana 9. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojom

je propisano da ako se utvrdi da je saopštavanje informacije, koja je utvrđena kao izuzetak u smislu člana 8. ovog Zakona, opravdano javnim interesom, da će nadležni javni organ obavijestiti treću stranu da će informaciju saopštiti po isteku 15 dana od dana prijema tog rješenja. Kada je u pitanju citiranje Mišljenja Agencije za zaštitu ličnih podataka Bosne i Hercegovine broj 03-1-02-1-108-2/18 DGL od 02.03.2018. godine (dato opštini Kakanj u vezi sa upitom o javnom objavljivanju liste dobitnika stipendije Opštine Kakanj) od strane tužene, tužilac ističe da je u ovom mišljenju jasno navedeno sljedeće: „Naprijed navedeno ne spriječava Općinu da u određenim situacijama radi informisanja javnosti o transparentnoj raspodjeli finansijskih sredstava iz budžeta, odnosno u cilju ispunjavanja zadatka koji se izvršava u javnom interesu, te otklanjanja sumnje u nepotizam ili korupciju, jasno objavi podatke o licima koja su ostvarila pravo na stipendiju. Takva obrada se može vršiti bez saglasnosti nosilaca podataka i to u smislu člana 6. stav 1. tačka d) Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH.“ Također je bitno ukazati i na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH od 08.02.2016. godine, u kojem je navedena Agencija zauzela stav da svi učesnici u konkursnoj proceduri imaju pravo na privatnost u pogledu obrade njihovih ličnih podataka, ali da to pravo ne može biti na štetu drugih koji imaju zakonit interes da provjere ispravnost procedure i odluka koje su donesene u konkursnoj proceduri. Dokaz: Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH broj 03-1-02-1-108-2/18 DGL od 02.03.2018. godine. Navod iz osporenog akta da tužilac nije ovlašten organ za preispitivanje odluka u procedurama javnih konkurencija nije održiv i nema uporište u zakonskim odredbama, jer odredba člana 11. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisuje da javni organ nije ovlašten da ispituje opravdanost ili da zahtijeva obrazloženje zahtjeva. Konačno, stav tužene da nije jasno iz kog razloga se tužilac nije odazvao usmenom i pismenom pozivu direktora tužene da lično izvrši uvid u svu dokumentaciju koja se odnosi na predmetni javni oglas, jasno ukazuje na nepoznavanje odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama, koji u članu 14. decidno propisuje postupanje nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva, odnosno predviđa da je javni organ i u slučaju odobravanja i u slučaju odbijanja pristupa informacijama dužan podnosiocu zahtjeva dostaviti obrazloženo rješenje. S obzirom da tužena navodi da bi dozvolila lični uvid u svu traženu dokumentaciju, postavlja se legitimno pitanje zašto nije u cijelosti odobrila pristup tim informacijama, po podnesenom zahtjevu i na taj način postupila u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama. Zakon o slobodi pristupa informacijama kao svoj predmet i cilj propisuje upravo da se njime uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi utvrđivanja da takve informacije predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, te da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije. Slijedom svega prethodno navedenog, tužilac predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu uvaži, poništi rješenje tužene broj 07-45-4-4062-7/2023 od 19.04.2023. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti, kako je to traženom zahtjevom tužioca od 15.03.2023. godine. Tužilac predlaže i da sud presudom obaveže tuženu da nadoknadi troškove upravnog spora, koji se odnose na troškove sudske takse na tužbu i presudu, u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima Federacije Bosne i Hercegovine, u vezi sa odrednom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine.

U odgovoru na tužbu tuženi navodi da je tužba u cijelosti neosnovana.

Zakonitost osporenih upravnih akta sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj : 9/05) i odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz obrazloženja osporenog rješenja tuženog od 19.04.2023. godine proizilazi da je tuženi po razmatranju prigovora, pobijanog prvostepenog rješenja i ostale dokumentacije predmetnog spisa,

prigovor odbio. U Rješenju se navodi da se odbija prigovor Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International" Bosna i Hercegovina, broj: 07-45-4-4062-5/2023 od 12.04.2023. godine, kao neosnovan. U obrazloženju rješenja tuženog od 19.04.2023. godine se navodi da je Rješenjem Finansijsko-informatičke agencije (u daljem tekstu: Agencija), broj: 07-45-4-4062-4/2023 od 30.03.2023. godine (u daljem tekstu: Rješenje) odbijen djelimično zahtjev Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International" Bosna i Hercegovina za pristup informaciji, broj: 07-45-4-4062-3/2023 od 17.03.2023. godine, u dijelu koji se odnosi na: - Zapisnike konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate i utvrđivala da li ispunjavaju postavljene uslove, kao i pitanja postavljena kandidatima na pismenom i usmenom ispitu; - Liste uspješnih kandidata i - Podatke o eventualno ulozenim žalbama na odluke o prijemu u radni odnos, dok je u dijelu pristupa informaciji, koji se odnosi na: - Informacije o načinu bodovanja kandidata od strane članova konkursne komisije, pristup informaciji odobren. Protiv Rješenja Agencije, Udruženje za borbu protiv korupcije "Transparency International" Bosna i Hercegovina (u daljem tekstu: Podnosilac Prigovora) je u zakonom propisanom roku izjavilo Prigovor, broj: 07-45-4-4062-5/2023 od 12.04.2023. godine (u daljem tekstu: Prigovor). U Prigovoru se navodi da Podnosilac Prigovora smatra da je pobijano rješenje suprotno odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i Zakona o upravnom postupku FBiH, da su u istom činjenice nepotpuno ili pogrešno utvrđene, te da se u postupku nije vodilo o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari. Razmatrajući sve navode iz dostavljenog Prigovora, Agencija smatra da se isti ima odbiti, shodno obrazloženju iznesenom u nastavku teksta. Prvenstveno, netačan je navod Podnosioca Prigovora da je protivno odredbi člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama donosilac pobijanog rješenja direktor, odnosno rukovodilac javnog organa. Naime, članom 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH" br. 32/01 i 48/11) (u daljem tekstu: ZOSPI) propisano je "Javni organ dužan je da odredi službenika za informiranje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona. Nakon određivanja službenika za informiranje njegovo ime i podaci za kontaktiranje dostavljaju se ombudsmenu." Citiranom odredbom propisano je da je službenik za informiranje ovlašten isključivo za "obrađivanje zahtjeva sačinjenih u smislu ovog zakona" te je nejasno na temelju čega je Podnosilac Prigovora došao do zaključka da je službenik za informiranje ovlašten i za potpisivanje akata iz nadležnosti ovog organa. Također, a shodno članu 20. 1. st. (1) i (2) ZOSPI-a koji upućuju na obavezu javnog organa za donošenje i objavljivanje Vodiča i Indeksa registra, bitno je istaći da je tačkom 5. Vodiča za pristup informacijama Finansijsko-informatičke agencije, broj: 01-02-3-7554-2/2022 od 02.11.2022. godine, propisano da će nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama, radnik Agencije zadužen za odnose s javnošću poduzeti sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva, te je tačkom IV Indexa registra informacija koje su pod kontrolom Finansijsko-informatičke agencije, broj: 01-02-3-7553-2/2022 od 02.11.2022. godine, određeno da podnosilac zahtjeva za pristup informacijama pod kontrolom Agencije može dobiti informacije o podnesenom zahtjevu, odnosno može pristupiti traženim i odobrenim informacijama kod radnika Agencije zaduženog za odnose s javnošću. Nadalje, odredbom člana 11. stav (1) Zakona o Finansijsko-informatičkoj agenciji ("Službene novine Federacije BiH", broj 80/11) (u daljem tekstu: Zakon o FIA-i) propisano je da direktor Agencije predstavlja i zastupa Agenciju i odgovoran je za rad Agencije. Shodno iznesenom, jasno je da je Podnosilac Prigovora pogrešno zaključio da je službenik za informiranje, odnosno, konkretno, u Agenciji radnik zadužen za odnose s javnošću, isključivo ovlašten i da potpisuje akte iz nadležnosti Agencije, naročito imajući u vidu zakonsku odredbu kojom se definiše da je direktor odgovoran za rad Agencije. Imajući u vidu da je u Agenciji sistematizovano radno mjesto stručnog savjetnika za odnose sa javnošću koje je trenutno upražnjeno, te da posebnim aktom niti jedan radnik nije ovlašten da u svojstvu službenika za informiranje potpisuje akte koji se donose u skladu sa odredbama ZOSPI-a, niti da je obaveza potpisivanja ovih akata od strane službenika za informisanje eksplicitno propisana odredbama ZOSPI-a, Agencija smatra da su navodi Podnosioca Prigovora, po ovom pitanju, u potpunosti

neprovjereni, pa samim tim neutemeljeni i netačni. Nadalje, suprotno navodima Podnosioca Prigovora, Agencija je u potpunosti pravilno primjenila odredbu člana 14. stav (3) tačka 1. ZOSPI-a prilikom donošenja pobijanog rješenja, te je s tim u vezi u pobijanom Rješenju navela zakonske osnove za status izuzeća informacije, članove ZOSPI-a, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, pritom naročito uzimajući u obzir faktor javnog interesa. S tim u vezi, netačan je navod Podnosioca Prigovora da je iz obrazloženja pobijanog Rješenja vidljivo da javni organ u konkretnom slučaju nije sproveo test javnog interesa na način predviđen članom 9. ZOSPI-a, te da nije jasno koja bi šteta proistekla iz saopćavanja traženih informacija. U skladu sa navedenim, Agencija ističe da je u obrazloženju Rješenja navela: "Razmatrajući prirodu tražene informacije, a koja se odnosi na dostavljanje određene dokumentacije, i to konkretno: Zapisnike konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate i utvrđivala da li ispunjavaju postavljene uslove, kao i pitanja postavljena kandidatima na pismenom i usmenom ispitu, Liste uspješnih kandidata i Podatke o eventualno uložnim žalbama na odluke o prijemu u radni odnos, Agencija, pritom naročito uzimajući u obzir faktor javnog interesa, smatra da se pristup istojima odbiti, a u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojim je propisan izuzetak kod zaštite privatnosti. Naime, Agencija je ocijenila da dostavljanje pomenute dokumentacije nikako ne predstavlja, niti je od značaja za javni interes, jer bi eventualno javno iznošenje, odnosno dostavljanje pomenute dokumentacije, koja je u suštini internog karaktera, dovelo u nezavidan, pa čak i nepovoljan položaj članove imenovane komisije, koja je u svom radu, vodeći se načelima objektivnosti i nepristrasnosti, profesionalno i korektno izvršila povjerene zadatke. U tom kontekstu, a referirajući se na prethodno dostavljeno Rješenje Agencije, broj: 07-45-4-4062-2/2023 od 02.03.2023. godine, kojim je Podnositelju Zahtjeva odobren pristup informaciji u cijelosti, i to na osnovu zahtjeva kojim je tražena informacija o imenima osoba koje su primljene u radni odnos u Agenciji u periodu od 01.01.2021. godine do dana zaprimanja navedenog zahtjeva, pozicije (radna mjesta) na koje su primljene, kao i informacija o javnim konkursima po kojima su te osobe primljene u radni odnos, nesporno je da je Agencija cijenila faktor javnog interesa, te Podnositelju Zahtjeva dostavila sve neophodne informacije o načinu prijema, kao i o kandidatima koji su primljeni u radni odnos po osnovu predmetnog javnog oglasa. Shodno navedenom, Agencija je stala da je prethodnim odobravanjem pristupa informaciji Podnositelju Zahtjeva omogućila adekvatan pristup istoj, i to sve u svrhu poštivanja načela transparentosti i javnosti, pa je na taj način u potpunosti obezbijedila pravičan odnos srazmjernosti između zahtjeva Podnosioca i javnog interesa. Također, a ističući činjenicu da Podnositelj Zahtjeva u okviru svojih nadležnosti nije ovlašten organ za preispitivanje donesenih odluka u postupku provođenja procedure javnog oglašavanja, te navodeći da bi posjedovanjem istih imao direktan pristup određenim ličnim podacima, Agencija je stala da je uskraćivanje dostavljanja tražene dokumentacije zakonito, ispravno i pravilno rješenje. Nadalje, u svrhu poštivanja pozitivnih zakonskih propisa, a koji su bili od izuzetnog značaja za donošenje ovog Rješenja, primjenjujući član 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, potrebno je osvrnuti se i na odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka (u daljem tekstu Zakon o zaštiti ličnih podataka), a obzirom da se uskraćivanjem dostavljanja tražene dokumentacije isključivo težilo ka zaštiti ličnih podataka članova imenovane komisije, odnosno zaštiti nezavisnog rada iste prilikom donošenja odluka i zaključaka iz nadležnosti imenovane komisije, kao i zaštiti ličnih podataka prijavljenih kandidata u kontekstu formalno-pravne sadržine dostavljenih prijava, pa naposljetku i zaštite podataka kandidata prilikom eventualnog ulaganja prigovora od strane kandidata koji su nezadovoljni donesenim odlukama o prijemu u radni odnos, a što uistinu i predstavlja primarni cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka u segmentu zaštite ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito prava na privatnost i zaštitu podataka u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose." Iz citiranih dijelova Rješenja jasno proizilazi da je Agencija prilikom donošenja istog u potpunosti postupila u skladu sa članom 9. ZOSPI-a sprovodeći tzv. test javnosti, i to na način da je utvrdila da pristup traženoj informaciji uskraćuje isključivo radi zaštite ličnih interesa koji se odnose na privatnost trećih lica, da bi ti interesi bili ozbiljno povrijeđeni u konkretnom slučaju, a u smislu člana 8. Evropske konvencije o ljudskim pravima, te da je po

mjerilima demokratskog društva uskraćivanje pristupa traženoj informaciji jedina adekvatna i nužna mjera kojom se može postići neophodna zaštita privatnosti trećih lica, odnosno zaštiti ljudskih prava, što naposljetku u potpunosti osporava navode Podnosioca Prigovora. Uskraćivanje informacije u ovom slučaju opravdano je iz razloga što isto preteže nad drugim interesima, a vodeći se principom proporcionalnosti kojim je decidno definisano da je opravdano miješanje u ljudska prava, u ovom slučaju prava na privatnost, jer je jasno da u ovom slučaju javni interes ne prednjači nad poštivanjem ljudskih prava. Nadalje, bitno je istaći da je Agencija, prilikom rješavanja po Prigovoru, ponovno uzela u obzir sve okolnosti, odnosno korist i štetu koja bi proistekla saopštavanjem tražene informacije, te vodeći se prethodno provedenim testom javnog interesa procijenila da usitinu prevladava interes uskraćivanja dostavljanja tražene informacije. U Prigovoru Podnosilac Prigovora navodi da bi u ovom slučaju to značilo da treba procijeniti da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa informacijama o načinu sprovođenja javnog konkursa, od štete koju bi eventualno pretrpila lica zbog činjenice da javnost bude upoznata sa tim informacijama. Naime, Rješenjem, broj: 07-45-4-4062-2/2023 od 06.03.2023. godine, Agencija je u potpunosti odobrila pristup informaciji po osnovu Zahtjeva Podnosiocu Prigovora, na osnovu kojeg je detaljno istom priopćeno na koji način (objava javnog oglasa u dnevnom listu „Dnevni avaz“, na internet stranici JU Službe za zapošljavanje Kantona Sarajevo i na web stranici FIA-e (www.fia.ba), a sve u skladu sa odredbama Uredbe o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru („Službene novine Federacije BiH“, br. 13/19, 9/21 i 53/21)), imena i prezimena kandidata, kao i konkretno radno mjesto na koje su isti primljeni u Agenciji, pa je dostavljanjem sveobuhvatne i detaljne informacije uistinu postignuto zadovoljavanje javnog interesa, pritom pridavajući izuzetnu pažnju samom testu javnog interesa, pa samim tim i poštivajući i promovišući principe transparentnosti i proporcionalnosti Agencije, kao organa sa javnim ovlaštenjima. Nadalje, prilikom donošenja ožalbenog Rješenja, Agencija je, očigledno, u skladu sa članom 9. ZOSPI-a, uzela u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz saopćavanja informacije, tom prilikom razmatrajući okolnosti koje uključuju svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe, vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline, te osnovano utvrdila da priopćavanje tražene informacije nije u javnom interesu, odnosno da isto uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe. Također, netačni su navodi Podnosioca Prigovora u vezi sa pozivanjem Agencije na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH, broj: broj: 03-1-02-1-108-2/18 DGL od 02.03.2018. godine, a vezano za javno objavljivanje liste dobitnika stipendije Općine Kakanj. U zaključku navedenog Mišljenja je navedeno: „Međutim, javno objavljivanje podataka o stipendistima ne treba biti redovan način upoznavanja javnosti, već samo kada se utvrdi da za to postoji opravdan javni interes. U tom slučaju, Općina je dužna da obrađuje minimalan obim ličnih podataka neophodan da se postigne svrha“. Pozivajući se na navedeno Mišljenje, Agencija je ukazala na činjenicu da javno objavljivanje ličnih podataka, a analogno tome i odobravanje pristupa ovim podacima podnositeljima zahtjeva, ne može biti redovna praksa, već samo kada se utvrdi da za isto postoji opravdan javni interes, a što Agencija, prilikom sprovođenja testa javnog interesa, nije utvrdila. Iz naprijed navedenog proizilazi zaključak da zapravo Podnosilac Prigovora nije do kraja pročitao citirano Mišljenje, pa je samim tim i u tom dijelu Prigovor neosnovan. Nadalje, Podnosilac Prigovora navodi da na konkretan slučaj nije primjenjiva odluka Suda Bosne i Hercegovine, broj: S13 U 010179 12 U od 26.03.2014. godine, prvenstveno što se Odluka odnosila na upravni postupak vezan za primjenu Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, a ne na postupak pristupa informacijama, što uistinu nije utemeljeno obzirom da su navedeni zakonski propisi komplementarni jedan drugom. Također, Podnosilac Prigovora se poziva na Presudu Okružnog suda u Banjaluci, broj: 11 0U 027024 20 U od 19.02.2021. godine, u kojoj se, između ostalog, navodi: Inače, pravilno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, u uskoj je vezi sa ZOSPI koji svojim odredbama propisuje da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svog rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica za koje se traže podaci ili informacije

odnose zbog zaštite njihove privatnosti, odnosno mogućih zloupotreba. Shodno navedenom, vodeći se principom proporcionalnosti, Agencija je donijela ispravno i zakonito rješenje cijeneći da priopćavanje traženih informacija nije u javnom interesu. Djelimičnim odbijanjem pristupa informacijama, Agencija je osigurala pravičan odnos srazmjernosti između zahtjeva Podnosioca Prigovora i javnog interesa, pri tome obezbjeđujući pravo na zaštitu ličnih podataka čiji opseg je znatno širi od onih koje je kao takve u svom zahtjevu pobrojao Podnosilac Prigovora (JMB, adresa prebivališta, broj tekućeg računa i sl.). Vezano za dio Prigovora koji se odnosi na činjenicu da je Agencija načinila tehničku grešku koja se odnosi na ovjeru prethodno dostavljenog Rješenja, broj: 07-45-4-4062-4/2023 od 30.03.2023. godine, napominjemo da je Agencija postupila u skladu sa članom 217. Zakona o upravnom postupku ("Službene novine Federacije BiH" br. 2/98, 48/99 i 61/22), te Podnosiocu Prigovora blagovremeno dostavila Zaključak o ispravci Rješenja, broj: 07-45-4-4062-6/2023 od 18.04.2023. godine, napominjući da ista svakako nije bila od uticaja za rješavanje stvari po predmetnom Prigovoru. Cijeneći da je Agencija pobijano Rješenje donijela u potpunosti u skladu sa odredbama ZOSPI-a, Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ br.2/98,48/99 i 61/22) i Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“, br. 49/06, 76/11 i 89/11), te u potpunosti i tačno utvrdila činjenično stanje, vodeći računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari, Agencija je odlučila kao u dispozitivu ovog Rješenja. Na kraju ističemo, a imajući u vidu da je Podnosilac Prigovora ovlašten organ za iniciranje i promovisanje transparentnosti rada javnih organa, u cilju zaštite javnog interesa i unapređenja, jačanja i odgovornosti rada javnih institucija isključivo zadovoljavanjem javnog interesa, da nije jasno iz kojeg razloga se isti nije odazvao usmenom i pismenom pozivu direktorice Agencije, na osnovu kojeg je bio pozvan da lično izvrši uvid u svu dokumentaciju koja se odnosi na predmetni javni oglas, čime bi Agencija, kao samostalna i neprofitna organizacija sa javnim ovlaštenjima, uistinu dokazala poštivanje načela transparentnosti.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, utvrđeno je da je osporeno rješenje tuženi donio u postupku rješavanja po prigovoru, a koji je izjavljen na prvostepeno rješenje.

Iz podataka upravnog spisa, pobijanog i prvostepenog rješenja utvrđeno je da je i osporeno i prvostepeno rješenje donijela direktorica tuženog.

Članom 4. i 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisano je da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a da svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopći i da se podnosiocu zahtjeva za pristup informacijama može uskratiti dostavljanje informacije samo pod izričito propisanim zakonskim uvjetima.

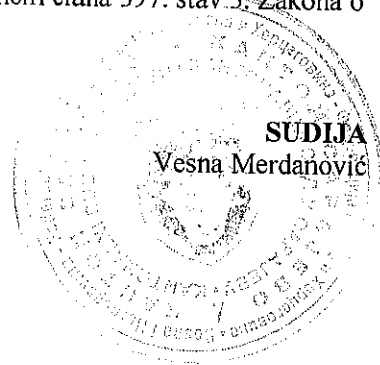
Pored toga, prema odredbama člana 14. citiranog posebnog Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji B i H (na koje odredbe se pozivaju upravni organi) nadležni javni organ nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama preduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje takvog zahtjeva, a prema odredbi iz člana 19. navedenog zakona, javni organ je dužan da odredi službenu osobu za informisanje, koja obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu tog zakona, te da je prema odredbama stavova 3., 4. i 5. člana 14. istog zakona, regulisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično, podnositelj zahtjeva se obavještava rješenjem, protiv kojeg rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti prigovor rukovodiocu javnog organa, te da je rješenje doneseno po prigovoru konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor, kao i da je odredbama člana 25. tog zakona, propisano da se na pitanja postupka koja nisu uređena ovim zakonom primjenjuje Zakon o upravnom postupku FBiH. Međutim, u konkretnom slučaju, s jedne strane predmetno prvostepeno rješenje je donijela

rukovodilac javnog organa – direktorica Irma Borovac, a ne službenik za informisanje istog javnog organa, kako je to izričito propisano odredbama člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, te regulisano i Uputstvom za provođenje Zakona o slobodi pristupa informacijama „Službene novine Federacije BiH“, broj: 57/01), a s druge strane je ista direktorica Irma Borovac, kao rukovodilac tog organa odlučila o prigovoru tužitelja podnesenom protiv predmetnog pobijanog prvostepenog rješenja, iz kojih razloga nije ni postupljeno na gornji način propisan odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, a primjenom kojeg se vodi postupak i rješava po zahtjevu fizičkih i pravnih lica za pristup informacijama koje su u posjedu javnih organa, te je time povrijeđeno i načelo dvostepenosti u upravnom postupku propisano ovim posebnim procesno - materijalnim zakonom, što je bilo od uticaja na pravilnost i zakonitost rješenja oba upravna organa. Sud napominje da je tuženi dana 18.04.2023.godine donio Zaključak (dostavljen tužitelju) o ispravci tehničke greške počinjene u rješenju od 30.03.2023. godine, koje nije imalo uticaj na odluku suda iz razloga što je prema zaključku rješenje od 30.03.2023. godine doneseno od direktorice Irme Borovac.

Iz iznijetih razloga sud nije mogao prihvatiti osporeno rješenje, zbog čega je odlučeno kao u izreci presude na osnovu člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima.

U ponovnom postupku prvostepeni organ će donijeti odluku, shodno navedenim odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama (službene novine FBiH 32/01 i 48/11), vodeći računa o pravilima upravnog postupka.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog I rješenje prvostepenog organa i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku. („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno sudjenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.